

podległe i nadzorowane przez innych ministrów (kierowników urzędów centralnych).

§ 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mogą tworzyć fundusz premiowy za wykonanie dodatkowych zadań w zakresie usług bytowych dla ludności ponad zadania wynikające z planu 5-letniego na lata 1971—1975.

2. Podstawą obliczania funduszu premiowego jest wartość wykonanych zadań dodatkowych w zakresie usług bytowych dla ludności, rozliczonych według zasad określonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

3. Warunkiem uruchomienia funduszu premiowego jest rentowna działalność jednostki gospodarki uspołecznionej, a w odniesieniu do jednostek planowo deficytowych nie pogorszenie planowanego wyniku finansowego w okresie, za który fundusz został utworzony.

§ 3. 1. Fundusz premiowy tworzy się w okresach kwartalnych poza planem osobowego funduszu płac pracowników działalności usługowej jednostki gospodarki uspołecznionej i niezależnie od innych funduszy premiowych.

2. Wysokość funduszu może wynosić od 1% do 2% wartości wykonanych zadań dodatkowych, liczonych w cenach zbytu.

3. Zasady różnicowania procentowej wysokości funduszu premiowego, w granicach podanych w ust. 2, ustala ministrowie (Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki) sprawujący koordynację międzyresortową w zakresie usług, w porozumieniu z zarządami właściwych związków spółdzielni oraz zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, w zależności od nakładu robocizny, stopnia trudności i złożoności pracy

z uwzględnieniem preferencji dla niektórych rodzajów (grup) usług.

§ 4. 1. Premie z funduszu premiowego utworzonego w danej jednostce gospodarki uspołecznionej za zadania dodatkowe przysługują pracownikom bezpośrednio wykonującym usługi bytowe dla ludności. Premie mogą otrzymywać także pracownicy tej jednostki, których praca przyczyniła się do realizacji zadań dodatkowych, z wyjątkiem dyrektora i jego zastępców oraz głównego księgowego.

2. Kwota premii wypłaconych pracownikom, których praca przyczyniła się do realizacji zadań dodatkowych, nie może przekroczyć 15% wypłaconego wszystkim pracownikom (ust. 1) funduszu premiowego za zadania dodatkowe w kwartale.

3. Wysokość premii indywidualnych powinna być zróżnicowana i ustalona proporcjonalnie do osiągniętych wyników i rzeczywistego wkładu pracy pracownika.

§ 5. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych), w porozumieniu z odpowiednimi instancjami właściwych związków zawodowych, ustala szczegółowe zasady oraz tryb dokonywania wypłat z funduszu premiowego za zadania dodatkowe, kierując się ustaleniami dokonanymi w trybie § 3 ust. 3.

2. Kierownicy jednostek gospodarki uspołecznionej zapewnią jawność wypłat premii oraz kontrolę prawidłowości tworzenia i wydatkowania funduszu premiowego.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że fundusz premiowy tworzy się za okres od dnia 1 stycznia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

138

UCHWAŁA Nr 104 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1973 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy uchwały dotyczą pracowników zatrudnionych w halach maszyn państwowych jednostek organizacyjnych.

§ 2. 1. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustala Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

2. Zasady wynagradzania powinny przewidywać:

- 1) dla maszynistek — poziom wynagrodzeń odpowiadający poziomowi wynagrodzeń pracowników o analogicznych kwalifikacjach, przy uwzględnieniu uciążliwości pracy w tym zawodzie,
- 2) dla kierowników hal maszyn — wynagrodzenie w odpowiedniej relacji do poziomu wynagrodzeń i liczby maszynistek zatrudnionych w hali maszyn.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w halach maszyn ministerstw i urzędów centralnych (innych państwowych instytucji centralnych), prezydiów rad narodowych oraz instytucji

finansowych. Pracownicy ci otrzymują wynagrodzenie określone w przepisach o wynagrodzeniu obowiązujących dla danej grupy pracowniczej oraz wynagrodzenie dodatkowe ustalone na podstawie ust. 4.

4. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych normy pracy i wynagrodzenie dla maszynistek za prace wykonane ponad obowiązującą normę pracy oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla kierowników hal maszyn zatrudnionych w państwowych jednostkach organizacyjnych wymienionych w ust. 3.

§ 3. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustalone na podstawie § 2 niniejszej uchwały mogą być wprowadzone sukcesywnie w ramach planowanego osobowego funduszu płac.

§ 4. Wynagrodzenia wypłacane z osobowego funduszu płac pracownikom objętym niniejszą uchwałą, zatrudnionym w halach maszyn, z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników jednostek organizacyjnych wymienionych w § 2 ust. 3, wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 5. 1. Pracownikom objętym uchwałą nie przysługują dodatki pobierane dotychczas na podstawie przepisów:

- 1) § 2 ust. 1 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzenia za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących,
- 3) § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów włączy do planowanego na 1973 r. funduszu płac państwowych jednostek organizacyjnych, w których została wprowadzona zasada wynagradzania ustalone na podstawie § 2 ust. 1 niniejszej uchwały, kwoty wypłacane dotychczas pracownikom zatrudnionym w halach maszyn zgodnie z § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady

Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym wprowadzenie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustalonych na podstawie § 2 ust. 1 uchwały.

§ 7. Z dniem wejścia w życie zasad wynagradzania określonych uchwałą tracą moc:

- 1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-125, poz. 1545),
- 2) pismo okólne nr 30 Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1953 r. w sprawie tymczasowego regulaminu premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1429),
- 3) zarządzenie nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1956 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr 18, poz. 251).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Juroszewicz*

139

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 22 maja 1973 r.

w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet.

Na podstawie art. 37 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1972 r. Nr 53, poz. 342) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do służby wojskowej mogą być przeznaczone kobiety:

- 1) w okresie od początku roku kalendarzowego, w którym kończą osiemnaście lat, do końca roku kalendarzowego, w którym kończą trzydzieści pięć lat życia, jeżeli są zatrudnione w zakładach (placówkach) służby zdrowia i posiadają kwalifikacje zawodowe:
 - a) dietetyczki,
 - b) higienistki szkolnej,
 - c) instruktora higieny,
 - d) instruktora terapii zajęciowej,
 - e) pielęgniarki, pielęgniarki psychiatrycznej,
 - f) położnej,
 - g) pracownika socjalnego,
 - h) technika analizy medycznej,
 - i) technika dentyścycznego,
 - j) technika elektroniki medycznej,
 - k) technika elektroradiologii,
 - l) technika farmaceutycznego,
 - l) technika fizjoterapii;
- 2) absolwentki akademii medycznych, w okresie od zakończenia studiów do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 40 lat życia.

2. Do służby wojskowej mogą być przeznaczone kobiety (ust. 1), które zostały uznane za zdolne do tej służby ze względu na stan zdrowia.

§ 2. 1. Kobiety określone w § 1 poddaje się obowiązkowi stawienia się do poboru, jeżeli w roku kalendarzowym, w którym mają być przeznaczone do służby wojskowej, kończą nie więcej niż dwadzieścia cztery lata życia.

2. Pozostałe kobiety określone w § 1 poddaje się przeglądowi lekarskiemu.

3. Obowiązkowi stawienia się do poboru lub do przeglądu lekarskiego nie podlegają kobiety, które:

- 1) sprawują opiekę nad dziećmi do lat ośmiu;
- 2) sprawują opiekę nad dziećmi od lat ośmiu do szesnastu lub nad osobami wspólnie zamieszkalymi, zaliczonymi do I grupy inwalidów albo obłożnie chorymi, jeżeli opieki tej nie można powierzyć innym osobom;
- 3) posiadają uregulowany stosunek do służby wojskowej.

§ 3. 1. Kobiety poddane obowiązkowi stawienia się do poboru lub do przeglądu lekarskiego, które zostały uznane za zdolne do służby wojskowej (kategoria A) lub za zdolne do służby wojskowej na określonych stanowiskach (kategoria C), przenosi się do rezerwy.

2. Do rezerwy przenosi kobiety określone w § 1 ust. 1 powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy właściwy ze względu na miejsce ich zamieszkania lub pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące. Kobietom tym wydaje się wojskowe dokumenty osobiste.